

روز بزرگداشت مولانا جلال‌الدین محمد بن بهاء‌الدین معروف به مولوی

جلال‌الدین محمد بن بهاء‌الدین محمد، معروف به مولانا، مولوی، ملای روم و جلال‌الدین رومی، در سال 604 ق در بلخ به دنیا آمد.

جلال‌الدین محمد بن بهاء‌الدین محمد، معروف به مولانا، مولوی، ملای روم و جلال‌الدین رومی، در سال 604 ق در بلخ به دنیا آمد. در کودکی با پدرش بهاء‌الدین محمد معروف به بهاء ولد، مقارن حمله مغول به آسیای صغیر (ترکیه امروزی) رفت و با خاندانش در قونیه مستقر شد. مولوی پس از فراگیری علوم از پدر و دیگر استادان قونیه و شام به تدریس پرداخت. وی بعدها با عارفی واصل و بزرگ به نام شمس‌الدین محمد تبریزی در قونیه ملاقات کرد و از تفسیر گرم او چنان به تاب و تب افتاد که دیگر تا دم واپسین، سردی نیافت و هیچ‌گاه از ارشاد سالکان و افاضه حقایق الهیه باز نایستاد. از این دوره پرشور که سی سال از پایان حیات مولوی را شامل می‌شود، آثار بی‌شماری نظیر از این استاد بزرگ به وجود آمد. در مثنوی معنوی که آن را به حق باید یکی از بهترین نتایج اندیشه و ذوق فرزندان آدم و چراغ فروزان راه عرفان دانست، مولوی، مسائل مهم عرفانی، دینی و اخلاقی را مطرح کرده و هنگام توضیح، به بیان آیات و احادیث و امثال مبادرت می‌جوید. غیر از مثنوی، غزل‌های مولوی به منزله دریای جوشانی از عواطف حاد و اندیشه‌های بلند شاعر است که با نشیب و فراز همراه است. همچنین کتب فیه ما فیه، مکاتیب و مجالس سبعه از جمله آثار منثور مولانا است. مولانا جلال‌الدین رومی، سرانجام در سال 672 ق در 68 سالگی به وصال معبود شتافت و پس از تشییع و نمازی با شکوه، در قونیه به خاک سپرده شد. مزار او در ترکیه، زیارتگاه دوستداران ادب پارسی و عرفان اسلامی است.